

ἀρνοκλήσι ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ ἀρχ. κλήσις.

Περισυλλογὴ ἀρνίων (γίνεται αὕτη ὑπὸ μοναστηρίου ἐπισκόπου ἢ ἀγροφύλακος ἢ ποιμένος, ὅστις ἀπώλεσε δι' οἰονδήποτε λόγον τὸ ποίμνιόν του καὶ ζητεῖ παρὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων νὰ δώσουν εἰς αὐτὸν ἀνά ἓν ζῶον συνήθως μικρὸν ἀρνίον ἢ καὶ ἐρίφιον διὰ νὰ καταρτίσῃ νέον ποίμνιον). Συνών. ἀρνοκλήσι.

ἀρνοκλήσι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνοκλήσι.

Ἀρνοκλήσι, ὁ ἰδ.: Φρ. Κάνει ἀρνοκλήσι (εἰρωνικῶς πρὶ τοῦ ζυθοκλέπτου).

ἀρνοκόπανος ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ κόπανος.

Κριὸς ἢ τράγος εὐνουχισθεὶς διὰ κοπάνου εἰς μικρὰν ἡλικίαν. Συνών. ἀρνομουνοῦχος.

ἀρνοκοπή ἡ, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀρνοκουπή Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ κοπή.

Ἀγέλη ἀρνίων ἐνθ' ἀν.: Ἡ ἀρνοκουπή βόσξ' ὅς τοι ἴβ' ἀδ' Αἰτωλ. Συνών. ἀρνοβόλι, ἀρνοθέμι.

ἀρνοκουρεύω ἀμάρτ. ἀρνοκ'ρεύου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνὶ καὶ τοῦ ρ. κουρεύω.

Κεῖρω ἀρνίον. Συνών. ἀρνοκουρίζω.

ἀρνοκουρίζω ἀμάρτ. ἀρνοκ'ρίζου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνόκουρο.

Ἀρνοκουρεύω, ὁ ἰδ.

ἀρνόκουρο τό, Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κάλυμν. Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Δημητσάν. Κορινθ. Μαζαίικ. Μάν. Μεσσ. Σουδεν. Τριφυλ.) Σέριφ. Σῦρ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. 291 ἀρνό'ρο Εὐβ. (Λίμν.) ἀρνό'ρον Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Καλοσκοπ.) ἀρνό'κουρο Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κουρ. Ὄρ.) Μέγαρ. ἀρνοκουρά ἡ, Λεξ. Ἡπίτ. ἀρνοκ'ρά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνὶ καὶ τοῦ ρ. κουρεύω. Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. καὶ κολόκουρο. Τὸ ἀρνοκουρά κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀπλοῦ κουρά.

1) Συνήθως κατὰ πληθ., μαλλίον ἀρνίου καὶ γενικώτερον προβάτου ἐνθ' ἀν.: Ἀγόρασα κάμπόσα ἀρνό'ρα Αἰτωλ. | Παροιμ. φρ. Τὸ πάει μαλλὶ κι ἀρνό'κουρο (ἐπὶ τοῦ τρέχοντος δρομαίως ἢ ὁμιλοῦντος ταχέως) Σουδεν. Κάλυμν. ἡμέρες πέρι ἀρνό'κουρα (ἐπὶ παραλόγου ἀναβολῆς) Πελοπν. Τὸν πῆγε ἀρνό'κουρο (ἐπὶ τοῦ φοβηθέντος) Μάν. Συνών. ἀρνομάλλιν, ἀρνοπόκι 1. β) Πληθ., μαλλία προερχόμενα ἐκ τῶν ποδῶν τῶν ἀρνίων, τὴν οὐρὰν καὶ τὸν τράχηλον, τὰ ὅποια συνήθως εἶναι βραχέα Εὐβ. (Κουρ.) Πελοπν. (Αἰγιάλ.): Σπίνω ἀρνό'κουρα Αἰγιάλ. Ἐπηρὲς τὰ καλὰ μαλλιά κ' ἐμένα μοῦδωσες τ' ἀρνό'κουρα Κουρ. Συνών. ἀρνοπόκι 2. 2) Δέρμα ἀρνίου Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνακάδα.

ἀρνολεράκι τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ λεράκι.

Μικρὸς κωδωνίσκος ἐξαρτώμενος ἐκ τοῦ λαιμοῦ ἀρνίου. Συνών. ἀρνολόγι, ἀρνοτσόκαρο.

ἀρνολόγι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνὶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λόγι.

Ἀρνολεράκι, ὁ ἰδ.

ἀρνομάλλιν τό, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) ἀρνομάλλ'

Πόντ. (Ἰμερ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρνομάλλο τό, Εὐβ. (Κάρυστ.) Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μεσσ. Οἰν.) κ.ά. ἀρνομάλλον Θεσσ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ μαλλίν, δι' ὃ ἰδ. μαλλί. Περὶ τοῦ ἀρνό'μαλλο παρὰ τὸν εἰς -ι τύπον καὶ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου ἰδ. Γ' Χατζιδ. ΜΝΕ 2,170 κέξ. 179 κέξ.

Μαλλίον ἀρνίου καὶ γενικώτερον προβάτου ἐνθ' ἀν.: Ἐγόρασα ἀρνομάλλ' νὰ φτάγω ὁρτάρ' (διὰ νὰ κάμω κάλτσες) Τραπ. Χαλδ. || Ἀσμ.

Ἐλενίτσα πάγει ὁμάλλ' | καὶ τ' ὁρτάρ' ὅς ἀρνομάλλ' (ἢ Ἐλ. πηγαίνει ἴσια πέρα καὶ αἱ κάλτσες τῆς εἶναι ἀπὸ ἀρνομάλλια) Κερασ. Συνών. ἀρνόκουρο 1, ἀρνοπόκι 1.

ἀρνομάννα ἡ, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ μάννα.

Ποιμενὶς ἀρνίων: Ἀσμ.

Τ' ἀρνὶ μ' ἐξέβεν ὅς σὸν παρχάρ', ἐγέν' τον ἀρνομάννα, καὶ γὰ τ' ἀτέν θὰ γίνωμαι τρανὸς ἀβτζῆς ὅς σ' ὁρμάν'.

ἀρνομάντρι τό, ἀμάρτ. ἀρνομάτρι Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ μάντρα ἢ μαντρί.

Ποίμνιον ἀρνίων: Ἀσμ.

Νὰ πάη ὅς τ' ἀρνομάτρι δον, ὅς τὸ ῥημοκούραδό δον Κρήτ.

Σ τό 'να βοννὸ τυροκομῇ καὶ ὅς τ' ἄλλον ἀναδένει καὶ ὅς τ' ἄλλο χύνει τὸ χουμὰ νὰ μὴ ὀνιγοῦ δ' ἀρνώ του, τ' ἀρνώ καὶ τ' ἀρνομάτρια δον, τὰ στεροπρόβατά του Σφακ.

ἀρνομάρκαλος ἐπίθ. Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνὶ καὶ μαρκάλι.

Ὁ ὀχεύων ἐνῷ ἀκόμη εἶναι ἀρνίον, ἥτοι μικρὸς τὴν ἡλικίαν: Ἀρνομάρκαλο κριάρι.

ἀρνομιλζόρα ἡ, Πελοπν. (Μαζαίικ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ μιλζόρα.

Πρόβατον τὸ ὅποιον γεννᾷ πρὶν ἢ συμπληρώσῃ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Συνών. ἀρναδογέννα, ἀρνογέννα.

ἀρνομουνοῦχος ὁ, Κρήτ. ἀρνομουνούχης Κρήτ. ἀρνομουνοῦχο τό, ἀγν. τόπ. ἀρνομούνουχο Ἡπ. Πελοπν. (Μαζαίικ. κ.ά.) ἀρνομούν'χου Ἡπ. (Κούρεντ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ μουνοῦχος.

Κριὸς (ἢ καὶ τράγος ἐν Κρήτ.) εὐνουχισθεὶς ἐν μικρῇ ἡλικίᾳ, ὅτε ἦτο ἀκόμη ἀρνίον. Συνών. ἀρνοκόπανος.

ἀρνοπαίζω Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνὶ καὶ τοῦ ρ. παίζω.

Παίζω ὥς ἀρνίον, σκιρτῶ, χοροπηδῶ, ἐπὶ παιδίου παίζοντος ἢ ἐπὶ ἐρωτύλων χαριτολογούντων.

ἀρνοπατησιὰ ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ πατησιὰ.

Ἰχνος ποδῶν ἀρνίου εἴτε προβάτου.

ἀρνόπιττα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ πίττα.

Πίττα παρασκευαζομένη ἐκ κρέατος ἀρνίου μετ' ἄλλων συστατικῶν. Πβ. κοττόπιττα.

ἀρνοπόδαρος ἐπίθ. Πάρ. ἀρνονπόδαρου τό, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ ποδάρι.

1) Ὁ ἔχων ἀδύνατα ποδάρια, ἰσχνὰς κνήμας Πάρ. Συνών. ἀρνοπόδης. 2) Οὐσ., ποδάρη ἀρνίου Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐφαγαμι ἀρνονπόδαρὰ σήμιρα.

